

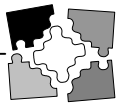
غربالگری اختلال پیوستار اوتیسم در بزرگسالان دارای شکایت روانپزشکی

مصاحبه دقیق شد. وضعیت این افراد به این شرح بود: از دو نفر که نمره نه کسب کرده بودند، یک نفر از کودکی به اوتیسم و عقب ماندگی ذهنی مبتلا بود و تشخیص اسکیزوفرنیا نیز داشت و نفر سوم به اختلال افسردگی و اختلال وسواسی - اجباری مبتلا بود. از چهار نفری که نمره هشت گرفته بودند، یک نفر مبتلا به اختلال آسپرگر، دو نفر مبتلا به اسکیزوفرنیا و عقب ماندگی ذهنی و یک نفر مبتلا به اختلال اسکیزوافکتیو تشخیص داده شدند. از هشت بیماری که نمره هفت کسب کرده بودند، دو نفر تشخیص اختلال پیوستار اوتیسم، سه نفر تشخیص اسکیزوفرنیا و عقب ماندگی ذهنی و دو نفر تشخیص دمانس دریافت کردند. دو نفری که نمره هفت کسب کرده بودند به اسکیزوفرنیا مبتلا بودند. از شش نفری که نمره پنج گرفته بودند، یک نفر مبتلا به ADHD^۴ و اختلال وسواسی - اجباری بود، یک نفر اختلال افسردگی و اختلال پانیک داشت و سه نفر به اسکیزوفرنیا و یک نفر به اسکیزوفرنیا و عقب ماندگی ذهنی مبتلا بودند.

اختلال پیوستار اوتیسم بیماران سرپایی غیرارجاعی و بدون وقت قبلی یک مرکز بزرگ درمانی بررسی شد. در این مطالعه، از یک ابزار ساده و سریع غربالگری به نام ASDASQ^۲ که به وسیله نیلاندر^۱ و گیلبرگ^۳ تهیه گردیده بود، استفاده شد. این ابزار شامل نه پرسش است که با «بله» و «خیر» پاسخ داده می شوند. نمره کلی بین صفر و نه و بیانگر شدت اختلال است. با تمام بیمارانی که پرسشنامه به آنها داده شد، مصاحبه شد و افرادی که دارای تشخیص واضح اسکیزوفرنیا با وضعیت خوب قبل از بروز بیماری بودند، از مطالعه خارج شدند. از بین افراد باقیمانده که ۶۶۰ نفر بودند، با آنهایی که نمره پنج یا بالاتر در ASDASQ داشتند (که بیانگر ابتلا به اختلال پیوستار اوتیسم است) یک روانپزشک فوق تخصص اطفال مصاحبه نمود. از ۳۲ نفری (۴/۸ درصد افراد) که نمره پنج یا بالاتر داشتند، ۱۰ نفر به علت توهم و هذیان واضح و سابقه خوب قبل از بروز بیماری، از مطالعه خارج شدند و با ۲۲ نفر باقیمانده برای تشخیص اختلال پیوستار اوتیسم

در ابتدا تصور بر آن بود که اوتیسم یک بیماری واحد با دامنه وسیعی از علائم می باشد. در حال حاضر، ژنتیک را عامل اصلی این اختلال می دانند و شواهد متفاوت نیز نشان داده اند که عوامل ژنتیکی ممکن است در بروز «اختلال پیوستار اوتیسم»^۱ نقش داشته باشند. مطالعات قبلی در کودکان مبتلا به اوتیسم نشان داد که اثر این اختلال در اجتماعی شدن و گسترش مهارت های ارتباطی تا زمان بزرگسالی این کودکان باقی می ماند. به علاوه، تعداد زیادی از این کودکان در دوره نوجوانی و بزرگسالی به علایم و اختلالات روانپزشکی بیشتری مبتلا می شوند. این کاملاً محتمل است که پزشکان و روانپزشکان حوزه بزرگسالان با تعدادی از بیماران تشخیص داده نشده مبتلا به اختلال اوتیسم مواجه شوند. مطالعات قبلی نیز نشان داده اند که تعدادی از بیماران مراجعه کننده به درمانگاه های عمومی روانپزشکی، به اختلال اوتیسم مبتلا بوده اند. در این مطالعه، شیوع

1- Autism Spectrum Disorder 2- Nylander
3- Gillberg
4- Attention - Deficit Hyperactivity Disorder

مجموعاً از این ۶۶۰ نفر، یک نفر تشخیص احتمالی اختلال پیوستار اوتیسم و چهار نفر اختلال واضح پیوستار اوتیسم داشتند. البته این تعداد می تواند به علت معیارهای کم خروج بوده باشد.

نتایج این مطالعه نشان داد که تعدادی از افراد بزرگسال مبتلا به اختلال پیوستار اوتیسم، تشخیص داده نشده هستند. این اختلال می تواند، به خصوص در افرادی که عملکرد بهتری در گذشته داشتند، تشخیص داده شود و تشخیص بهتر این اختلال فقط با توجه بیشتر روانپزشکان عمومی، به خصوص توجه به بیمارانی که به خوبی در چهارچوب تشخیص های دیگر نمی گنجند، امکان پذیر می باشد.

Chang, M. L., Juang, Y. Y., Wang, W. T., Huang, C. I., Chen, C. Y., & Hwang, Y.S. (2003). Screening for autism spectrum disorder in adult psychiatric outpatients in a clinic in Taiwan. *General Hospital Psychiatry*, 25, 284-288.

ترجمه و تلخیص: دکتر ماندانا صادقی

Archive of SID